

ФЛОРИАН ВЕРНЕР: НА МЕЖАХ КУЛЬТУРИ

Передмова і попередження від перекладача

Бог є в кишківнику гнійного жука або
навіть у клоаці не менше, ніж на небі.

Мартін Лютер

Флоріан Вернер – німецький письменник, який пише переважно у жанрі нон-фікшн, хоча починав як прозаїк. Але слідом за його першою книжкою художньої прози, збіркою оповідань («Ми ще поговоримо», 2005), упродовж чотирнадцяти років вийшли десять книжок нон-фікшн, присвячених вельми різноманітним темам. Крім того, письменник виступив як укладач і видавець, здійснивши свою ідею зібрати ранні тексти (вірші, прозу, щоденникові записи тощо) відомих письменників. «Ранні» – означає створені у віці від шести до вісімнадцяти років. Ця антологія свідчень пробудження самоусвідомлення майбутніх творців має назву «Коли я стану великим, я буду поетом» (2015).

Флоріан Вернер у кожній книжці – майстер дивувати читача вже самим вибором теми і кутом зору, під яким він її розглядає.

Лише перша книжка має натяк на академічність і свідчить про філологічну освіту автора (Вернер вивчав американську, англійську та німецьку літературу в Тюбінгені, Берліні, а потім у Шотландії), бо це, власне, його докторська дисертація. Вона присвячена ліриці афроамериканського гіп-гопу, проте вже тут дається взнаки здатність до нетривіальних культурних паралелей і схильність до широких, можна сказати, філософських висновків. Назва книжки «Репокаліпсис. Початок репу і кінець світу» (2007).

До речі, до портрета Флоріана Вернера як творчої особистості варто додати ще одну складову: його дослідницький інтерес до репу природно пояснює той факт, що він сам виступає як музикант з німецьким гуртом «Fön», для якого також пише пісні.

Інтереси Флоріана Вернера як письменника важко окреслити однією темою, але, мабуть, переважно вони спрямовуються в царину культурної історії, проте майже кожного разу звертаються до несподіваних предметів, що перебувають на периферії культурної уваги (чи навіть поза нею) – або через їхню звичність, або практичну малозначущість, або навіть через пов'язані з ними табу. Але об'єднує їх те, що автора цікавлять не артефакти, тобто продукти людської творчості, а природні речі, явища, процеси, неодмінно вбудовані в культуру та нею до кінця не «перетравлені», а тому витіснені з поля зору, можна сказати, несправедливо замовчувані.

Так, темою першої розвідки нон-фікшн німецького автора стає... корова, тварина, яка є одним зі стовпів цивілізації, оскільки важко уявити собі життя людини без продуктів, отриманих за її допомогою, але яка зовсім не цікавить нас сама по собі. І вже назва книжки не без іронії виправляє цю невдячність – «Корова. Життя. Діяльність. Вплив».

Герой ще однієї подібної розвідки «Слимаки. Портрет» (2015) – істота, що, імовірно, взагалі ніколи не потрапляє в центр уваги людини і присутня в нашому житті хіба на суто мовному рівні як предмет для порівнянь. Біологічні факти життя цього непомітного створіння стають підґрунтям для нетривіальних, ба навіть філософських роздумів і висновків, оскільки дозволяють подивитися з несподіваної точки зору на саму людину.

Вміння і бажання вчитися у природи, від якої все далі відходить цивілізована людина, у різних тварин, широко виявились у книжці «Мудрість тонкодзьобої кайри» (2018). Вівця, верблюд, дятел, кенгуру, вухата аурелія, аксолотль – тварини начебто добре знайомі і такі, сама назва яких змушує звертатися за довідкою, – чого вони можуть навчити людину в питаннях моралі,

суспільства, політики? За Вернером, виявляється можуть і мають свої відповіді на питання, над якими б'ються філософи.

У своїх останніх книжках Вернер дедалі більше постає як письменник-філософ, постійно звертаючись до речей маловідомих або непомітних саме через свою звичність, проте цілком конкретних, що спонукають до універсальних одкровенень, до того, щоб оновити погляд на світ і життя. Це дві книжки мандрівної прози («Шлях найменшого опору. Книжка подорожей», 2018; «У мандрах. Рейд крізь природу та мову», 2019) або філософське осмислення власного досвіду батьківства («Поява на світ. Батьківство як філософська пригода», 2019).

Отже, Флоріан Вернер завжди вміє здивувати читача: на останнього чекає і нова інформація, і новий погляд на речі. Проте книжка, яку читач тримає у руках, виділяється навіть у доробку Вернера. Вона може не просто здивувати, а й, цілком імовірно, навіть викликати культурний шок або принаймні спровокувати певні, не зовсім приємні переживання, як це буває, коли ми натикаємося в самих собі на звичні і тому непомітні для себе табу, що, врешті, є приводом до певної переоцінки цінностей більшого чи меншого масштабу.

Справді, вже перша фраза книжки неприємно вражає і звучить як образа чи тролінг: «Людська культура ґрунтується на лайні». (Можна було б перекласти й грубіше: «Людська культура стоїть на лайні».) Проте достатньо прочитати сторінку-другу, щоб під тиском голих фактів (яких далі все більшатиме) визнати: тут немає ані крихти намагання вразити, зачепити, а сама лише констатація стану справ.

Культурна історія лайна, або, можна сказати, відносини між цією неприємною субстанцією і людською культурою, людиною як цивілізованою істотою, описані й проаналізовані Вернером із вражаючою, якщо не вичерпною, повнотою: під кутом зору не тільки фізіології та хімії, а й лінгвістики (автор простежує культурні корені «фекальної мови»), педагогіки (формування звичок цивілізованої людини шляхом інтеріоризації табу), психології (формування уявлення про своє тіло, характеру і, врешті,

ідентичності), релігії (паралелі між фекальними й релігійними поняттями), політики (лайно як засіб протесту, з одного боку, і як засіб пригнічення й дегуманізації, з іншого, тобто з боку влади), економіки (історія гігантських сільськогосподарських проєктів або символічний зв'язок між лайном і золотом), суспільного життя (облаштування соціальної гігієни до винайдення змивної каналізації), медицини (численні спроби використання лайна в лікувальних цілях).

Читач буде здивований тим, наскільки тісно ця тема вплетена в історію людської цивілізації до того часу, коли її вдалося загнати під землю, тобто у підсвідоме (звідки воно виривається лише у вигляді лайки), і в буквальному сенсі під землю, тобто в каналізацію. Врешті, у філософському аспекті предмет цієї книжки – це «матеріалізоване Надніщо», за словом автора, – постає як культурний антиабсолют.

Ще один привід для дивування – віддзеркалення цієї теми у літературі (від фольклору і дитячих віршиків до класичних творів західної літератури) та мистецтві. Флоріан Вернер не самотній у спрямуванні свого інтересу. Цей предмет захоплював думки – подеколи або постійно (як у випадку, наприклад, Мартіна Лютера, з яким читачеві часто доведеться зустрічатися на сторінках книжки) – великої кількості митців і філософів. Платон, Марціал, Аврелій Августин, Данте, Франсуа Рабле, Джефрі Чосер, Томас Мор, Мартін Лютер, Мішель де Монтень, Вольтер, Жан-Батіст Мольєр, Ієронім Босх, Джонатан Свіфт, Моцарт, Гете, Іммануїл Кант, Гегель, Артур Шопенгауер, Віктор Гюго, Марк Твен, Фрідріх Ніцше, Карл Густав Юнг, Еліас Канетті, Жорж Батай, Гюнтер Грасс, Петер Слотердайк, Мілан Кундера, Славој Жижек – ось неповний перелік тих, хто своїми висловлюваннями «легітимізує» культурну історію лайна.

Особливе місце серед них у цій книжці належить двом постатям: Зигмунду Фройдю та Михайлові Бахтіну, без опори на теорії яких вона була б, напевно, неможлива. Так, теорія анально-еротичної фази формування особистості Фрейда постійно з'являється на її сторінках як методологічне підґрунтя

і є джерелом понять, які дозволяють авторові проводити його аналіз.

У цьому аспекті розвідка Вернера – це не просто культурна історія певного предмета, тобто нейтральне («наукове») дослідження, а психоаналіз західної цивілізації, який до певної міри здійснює *повернення витісненого*. Читачеві, якщо йому вдасться перебороти свою упередженість, імовірно, доведеться визнати, що певні моменти, пов'язані з темою, наприклад, спонтанні реакції відрази, які він звик вважати *природними*, насправді є *культурними конструктами*. Звісно, це не означає, що з цим усвідомленням такі реакції і звички одразу «розтануть», але суперечність між чуттєвим сприйняттям та знанням і тим, що з нею робити, – це вже питання, з одного боку, філософське, а з іншого – особисте.

Другий стовп, на якому тримається дослідження Вернера, – теорія карнавальної культури Михайла Бахтіна (хоча саме це поняття й не використовується), викладена у книжці «Творчість Франсуа Рабле і народна культура Середньовіччя й Ренесансу». Ідеї російського вченого про роль матеріально-тілесного низу в народній культурі, про амбівалентність його образів і відповідної лексики, імовірно, зіграли важливу евристичну роль у розвідці німецького письменника, вивченні «семантичної антиматерії» саме як символічного феномена.

Останній розділ книжки називається «Відродження». Тема «антиматерії, яка поглинає всі високі сенси, що трапляються поруч» за останні півстоліття чи більше переживає справжній Ренесанс у літературі та мистецтві, тож *повернення витісненого* постає як широкий культурний процес і книжка Флоріана Вернера є своєчасною реакцією на нього.

Варто попередити, що її читання не завжди буде приємним. Скажімо, у вивченні походження звичок цивілізованої людини не обійтися без феноменології лайна (зовнішній вигляд, запах, історія формування відрази та її еволюція). І тут на читача чекає чимало відкриттів, принаймні у тому сенсі, що пам'ять про багато моментів в цій «історії» залишилася в далекому дитинстві.

Загалом книжка містить багато фактів, які спонукають до роздумів, що переходять у філософський вимір, причому з несподіваного боку, – про упередження та про відносність багатьох наших «непохитних» уявлень, як-от границі між «я» та «іншим», внутрішнім і зовнішнім, чистим і нечистим, про нашу тілесність та ідентичність і, врешті, про такі екзистенційні питання, як плинність життя та смертність людини.

А якщо в певні моменти читачеві ставатиме трохи не по собі, то раджу пам'ятати, що це минеться, і, прочитавши книжку до кінця, він неодмінно ширше дивитиметься на усталені культурні поняття, можливо, навіть дещо переоцінить у собі та принаймні знайде багато чого, що викликає посмішку. Адже, як зауважив Михайло Бахтін: «Кал – весела матерія... що перетворює страх на сміх».

Олександр Юдін